

karuzela

DARIUSZ KOZAKIEWICZ **Perfect**

Bałbym się... chwili, kiedy z jakichś powodów nie mógłbym grać na instrumencie.

Film wszech czasów. *Łowca jeleni.* Uwielbiam Roberta De Niro – prawie wszystko to, co robi, jest dla mnie wielkie.

Mój muzyczny ideał to... Jimi Hendrix. To był ktoś, kto popchnął muzykę rockową tak daleko do przodu, że jeszcze dzisiaj nie możemy do końca pojąć, na czym to polegało.

Mój największy błąd. Za długo przebywałem za granicą na kontraktach, grając w lokalach.

Muzyka, której nie znoszę. Moja własna.

Najchętniej podróżuję... swoim samochodem z rodziną – z żoną i synem.

Najgorsza moja cecha.

Roztargnienie.

Najlepiej wypoczywam... słuchając muzyki bluesowej.

Najważniejszy zespół w historii rocka. Dla mnie wszystko zaczęło się od Beatlesów.

Nie rozstaję się z... kostkami do gitary.

Ostatnio najbardziej działa mi na nerwy... telewizja. Kiedyś ją bardzo lubiłem, a teraz to jakiś koszmar.

Pierwsze pieniądze zarobiłem... kiedy miałem jakieś 16 lat, chyba w 67 roku. Sprzedałem pasek i torbę, które sam zrobiłem ze skóry.

Pierwszy koncert, na którym byłem. The Animals, jesienią 1965 roku. Zaskoczyło mnie, że ogłuchłem – było tak głośno (śmiech).

Płyta, którą kupiłem ostatnio. Eric Clapton i J.J. Cale, *The Road To Escondido.*

Recepta na sukces. Nie ma takiej recepty.

Samochód. Lincoln Navigator z 2001 roku.

Sport. Od połowy lat 80. – tenis i narty.

Ulubione danie. Spaghetti verde, na bazie szpinaku.

Wydałbym ostatnie pieniądze na... kwiaty dla mojej żony.

Wymarzone miejsce na wakacje. Mój dom. Mieszkam na wsi, 50 kilometrów od Warszawy.

PERFECT SYMFONICZNIE

10 października 2007, Warszawa, Sala Kongresowa

Pierwsze śmiałe kroki w kierunku połączenia rocka z muzyką poważną poczynił Jon Lord razem z Deep Purple, zaskakującym *Concerto For Group And Orchestra*. Ponad trzydzieści osiem lat temu! W 2002 roku weterani polskiego rocka, zespół Perfect, zdecydowali się nagrać płytę *Symfonicznie*, na której program składały się największe przeboje grupy w orkiestrowych aranżacjach. Ostatnio Perfect przypomniał sobie o tym dokonaniu i wyruszył w trasę z orkiestrą. Trudno o lepszą oprawę dla takiego wydarzenia niż warszawska Sala Kongresowa.

Repertuar koncertu przypominał zawartość wspomnianej płyty. Chociaż nastąpiły drobne rozszady i niespodzianki. Wieczór otwiera sama orkiestra, a część zasadniczą – subtelnie brzmiąca *Autobiografia*. Grzegorz Markowski na tę okazję wystrojony w... trampki i frak. Następne *Nie raz nie dwa* ożywia się pod koniec, jednak dopiero w *Idź precz* Dariusz Kozakiewicz włącza przester, po czym pozwala sobie na krótki dialog z drugim gitarzystą, Jackiem Krzaklewskim. Orkiestra pod batutą Wiesława Pierogorólki do tej pory gra zachowawczo, z wyczuciem podkreślając frazy, akcentując nastrój. Skrzydła rozwija w *Gdy mówię jestem*. Kiedy w rękach

Kozakiewicz pojawia się „akustyk” to znak, że czas na uroczą *Kołysankę dla nieznajomej*. Znow orkiestra subtelnie zaznacza swą obecność, choć wygląda bardzo okazale. Potęga brzmienia wraca w pięknym *Miłość rośnie w nas*. Wcześniej wokalista dziękuje długoletniemu tekściarzowi grupy Bogdanowi Olewiczowi. Niepokojąca atmosfera, podkreślona grą świateł, towarzyszy utworowi *Grawitować*. Tu swój popis taneczny ma... energiczny i gibki Pierogorólka. W następnym utworze dyrygent zasiada przy fortepianie i już pierwszymi dźwiękami *Niewiele ci mogę dać* prowokuje wielkie okłaski. Bardzo orkiestrowo wypada riffowy *Każdy tańczy sam*. Intrygują solówki gitarzystów, po których następuje wyciszenie i zmiana klimatu. Sala Kongresowa klaszcze w rytm *Nie płacz Ewka*. Czas na niespodziankę, premierę kompozycji *Póki nam się jeden sen śni*. Romantyczny, przejmujący utwór, niektórzy chwycili się za ręce... W *Chcemy być sobą* nastąpiła chwilowa zamiana ról wokalista-dyrygent, wyszło śmiesznie. Warto zauważyć, że w tym wykonaniu – w odróżnieniu od płytowego – dominowała rockowa aranżacja, ze stylowymi solówkami na pierwszym planie. Reakcja na *Niepokonanych* była zaskakująca, bowiem obok zapalniczek nad głowami publiczności rozbłyły... ekrany telefonów komórkowych. Czadowe *Jeszcze nie umarłem*, już bez orkiestry, zakończyło koncert.

Po chwili jednak wrócił Markowski, by a capella wykonać fragment *Nie płacz Ewka*. Publiczność wciąż nie dawała za wygraną, co powracający ponownie wokalista skwitował zartobliwym stwierdzeniem: *Oklaski jak na ostatnim Zjeździe, wszyscy się zgadzają*. Drapieżne wykonanie *Ale wokoło jest wesoło* poderwało niemal ogół obecnych z foteli, wieńcząc ten ekscytujący wieczór.

Dariusz Kozakiewicz

foto: Rafał Nowakowski

ŁUKASZ WEWIÓR